

A Miatyánk

Tanítom én is imádkozni a rábízottakat. Leülünk minden este, megbeszéljük a napot, „Mit köszönünk ma meg a Jóistennek?” – ezt kérdezem, és mindig akad megköszönni való. És ott a bizalom, a Jóistenben, hogy szeret minket, meghallgat, megbocsát, és ott a bizalom egymásban is, hogy itt ülünk, család, és szeretjük, meghallgatjuk egymást, megbocsájítjuk a rosszaságokat, akkor is, ha tudjuk, hogy holnap új rosszaságok (fáradtságok, feszültségek, fegyelmezetlenségek, odafigyeletlenségek) lesznek. De azért lehet, hogy mégis kevésbé, és akkor jó: az siker, az öröm. És sok jószág is lesz, persze, az mindig van, jó sok jó. Hát így valahogy, minden este, ha nagyon fáradtak vagyunk, akkor is egy hálás mondat mindenkitől, hogy véget ért a nap, én énekelek egyet halkán és kissé hamisan és akkor már alszanak. Eltűnődöm, Jézus vajon hogy tanítaná imádkozni őket?

Nem tudok mást mondani, csak amit magam is úgy gondolok. Abban, ahogy imádkozom velük, abban benne kell, hogy legyen az, amit én gondolok a Jóistenről, a jószágokról és rosszaságokról, a háláról és a mögöttünk lévő napról. Persze, ez nagyon egyszerű és meghitt, amíg kicsik még, és a rosszaságok egy-egy falánkul megevett csokikockában, meg némi szófogadatlanságban nyilvánulnak meg. Az ember fürdik a gyerekei bizalmában és szeretetében, és pontosan tudja, hogy mennyire nem kell itt megbocsátani: hiszen ezek az apróságok meg sem sértették.

A felnőttekkel ez nehezebb, de akkor is: nem lehet úgy imádkozni, hogy közben adósságokat számolunk egymás felé, hogy közben méricskélés van. Nem lehet, mert nem tud létrejönni ez a szeretet-teljes közeg.

Ez az ima, a Miatyánk, az imádkozni tanítás, igazából egy kód ahhoz, hogy milyen az Isten és milyennek kell lennünk nekünk, magunknak, hogy megszólíthassuk ezt az Istent.

Jézus imádkozása olyan, mint egy intim beszélgetés Apukájával, mint amilyenre mi magunk vágyunk. Ez vonzó, ez jó, ez megerősítő, ezért kéri a tanítványok, hogy tanítsa őket erre az Istenre, erre a kapcsolatra. És Jézus nem technikát mutat, nem vet be sem kántálást, sem füstölést, ételt, vagy más szereket, nincs tánc, nincs légzésgyakorlat – mert nem ez a lényeg. Csak beszélgetés van, közvetlen, barátságos, egyszerű szavak és a meghallgatás biztos tudata.

Lássuk csak:

Isten mint egy szerető, szerethető és jót akaró szülő,

tekintsük szentnek a nevét,

mennyei közössége örök mintája a mi földi kapcsolódásainknak.

Jelentsen nekünk táplálékot mindig csak aznapra (ne legyünk se szükségben, se fölöslegben, se aggodásban a holnaptól – ez maga az állandósággá emelt pillanat).

Bízhassunk benne és számíthassunk rá a nehézségek idején,

s akkor tudunk vele szerető közösségben lenni, ha egymással is abban vagyunk.

Mindjárt este lesz megint, és ma is le fogunk ülni: ki a gyerekekkel, házastársával, egyedül, megkeresni a napban a hálát, megkeresni a kapcsolódást az Istennel. És hogy ez a kapcsolódás létre tudjon jönni, mi magunknak kell olyanoknak lennünk, akik meg tudják szólítani az Istent. Gyermekinek, szeretetben odaszántnak, vágyva az isteni közösségre, vágyva arra, ami vele és általa valósulhat meg, benne lévőnek lenni a pillanatban, rábízva a gonoszt, elengedve egymás iránt érzett nehezteléseinket és adósságainkat és, hát, végső soron, szeressük egymást. És tudjuk, hogy kicsik vagyunk, de az Isten meg tudja tenni és helyre tudja hozni a dolgokat és minket is vár gyermeknek, barátnak, munkatársnak az Országába.

Garay Zsófia, Budapest